

Den nugældende Sølov indeholder ikke nogen egentlig Definition af Begrebet »Skibsmandskab«, men i Sølovens § 108 sondres mellem 1) det egentlige Skibsmandskab, hvortil man efter Lovens Motiver maa regne alle de Personer, som gør egentlig Skibstjeneste ombord, 2) andre Personer, som er ansat paa Skibet af Skibsføreren eller Rederen, f. Eks. Restauratører, mandlige og kvindelige Opvartere, Læger, Telegrafister, Proviantforvaltere, Fiskere m. v., 3) Personer, som er ansat ombord, men ikke af Skibsføreren eller Rederen. Denne sidste Gruppe vil ikke være meget omfattende, men det hænder dog vist, at f. Eks. Restaurationsvirksomheden ombord drives ikke for Rederens, men for Restauratørens egen Regning.

Efter Sølovens § 108, 2. Stk. er der tillagt de Personer, som falder ind under Gruppe 2, samme *Rettigheder* som det egentlige Mandskab med Undtagelse af, at de ikke kommer i Betragtning ved Beregningen af det i Sølovens § 87 omhandlede Flertal. Med Hensyn til *Pligter* er Gruppe 2 og 3 ligestillede; Sølovens § 108, 1. Stk. paalægger nemlig alle de ombord ansatte, som ikke hører til det egentlige Skibsmandskab at vise Lydighed mod Førerens Befalinger med Hensyn til Skik og Orden ombord samt efter Evne at udføre det Arbejde, som Skipperen finder nødvendigt for Skibets Sikkerhed. Disse Personer er endvidere underkastede Bestemmelserne i Sølovens §§ 81, 101 og 102.

I Kommissionerne har det været paatænkt i Loven at give en Definition af »Mandskabet«, hvorefter alle, som er ansat ombord i Rederens Tjeneste med Undtagelse af Skibsføreren skulde høre til Mandskabet, som saaledes vilde omfatte de ovenomtalte Grupper 1 og 2. Imidlertid har man dog fundet det mindre naturligt direkte at henføre en Del af Personerne under Gruppe 2 til Mandskabet, idet f. Eks. Læger og kvindeligt Opvartningspersonale vanskeligt kan kaldes »Sømænd«. Man har derfor ikke optaget nogen Definition i Loven, saaledes at »Mandskabet« i denne Lov ligesom i Søloven betyder det egentlige Skibsmandskab (Gruppe 1). Da der imidlertid har været almindelig Enighed om, at de øvrige Personer, som er ansat ombord i Rederens Tjeneste (Gruppe 2), baade med Hensyn til *Rettigheder* og *Pligter* bør være undergivet Lovens Bestemmelser, er det i § 70 bestemt, at Loven finder tilsvarende Anvendelse paa disse Personer. Herved erindres dog Bestemmelsen i § 55 om, at der ved Anordning af Arbejdet skal tages Hensyn til enhver Stilling ombord.

1. Forhyringen.

Til § 9.

1. og 3. Stk. i denne Paragraf svarer til Sølovens § 25. Man har fundet Anledning til at fremhæve, at det er paa Rederens Vegne, at Føreren kan antage Skibsmandskabet. Forsaavidt Rederen selv ønsker at antage Mandskabet — hvilket i Praksis er almindeligt med Hensyn til Antagelsen af Skibsofficerer — maa det selvfølgelig staa Rederen aabent.

2. Stk. er nyt. I Praksis er det almindeligt, at 1. Maskinmester enten paa Førerens Vegne antager eller dog giver Raad ved Antagelsen af det underordnede Maskinmandskab. Dette har man givet Udtryk i Loven ved at paalægge Føreren at raadføre sig med 1. Maskinmester ved Antagelsen af dette Mandskab.

Til § 10.

Her i Danmark har man ikke hidtil haft Aldersgrænser af denne Art. Minimumsgrænsen 14 Aar var det i og for sig næppe nødvendigt at fastsætte i Loven, idet Skolepligten normalt vil medføre, at Børn under denne Alder ikke kommer til Søs. Da der imidlertid paa den internationale Arbejdskonference i Genua i Juni 1920 blev vedtaget et Udkast til Konvention, hvorved det bestemmes, at Børn under 14 Aar ikke maa